

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **J. E.**, bytom R., zastúpeného advokátom JUDr. M., J., proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad Košice – mesto**, Popradská č. 78, Košice, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 229/19/2007-Bo. zo dňa 17.7.2007, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/95/2008-23 zo dňa 22.11.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/95/2008-23 zo dňa 22.11.2010 **p o t v r d z u j e .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým uznesením podľa § 250p OSP odmietol opravný prostriedok navrhovateľa o preskúmanie rozhodnutia č. 229/19/2007-Bo. zo dňa 17.7.2007, ktorým odporca vyslovil, že oprávnené osoby Ing. M. E. a E. E. spĺňajú podmienky podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku (ďalej len zákon č. 229/1991 Zb.) pre priznanie nároku, nepriznáva sa im vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v k. ú. T. (K.), no tým nie je dotknuté ich právo na náhradu podľa § 11 ods. 2 alebo § 16 zákona č. 229/1991 Zb. Súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že opravný prostriedok podala na to neoprávnená osoba, pretože žalobca nebol účastníkom predmetného správneho konania a preskúmaným rozhodnutím

nebolo rozhodnuté o jeho právach a právom chránených záujmoch. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu účastníkom konania nepriznal.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ včas odvolanie, ktorým ho žiadal zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie tvrdiac, že na krajský súd doručil žalobu proti uvedenému rozhodnutiu, v ktorej namietal, že mu odporca uvedené rozhodnutie nedoručil, čím porušil jeho práva účastníka správneho konania. Krajskému súdu vytýkal, že žalobu bezdôvodne posúdil ako „opravný prostriedok“ a jeho postupom mu bola odňatá možnosť uplatňovania práv súdnou cestou. Trval na tom, že predmetné rozhodnutie odporcu mu malo byť riadne doručené, pretože bol účastníkom konania na základe podanej žiadosti o reštitúciu po svojom otcovi.

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdiť. Uviedol, že navrhovateľ si žiadosťou zo dňa 22.12.1992 uplatnil spolu s E. E. a Ing. M. E. na základe zákona č. 229/1991 Zb. nárok na vydanie nehnuteľností po pôvodnom vlastníkovi Dr. J. E. Žiadosťou zo dňa 21.12.2004 si tieto osoby uplatnili aj nárok v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej zákon č. 503/2003 Z.z.).

Predmetným rozhodnutím zo dňa 17.7.2007 bolo rozhodnuté o uplatnenom nároku k nehnuteľnosti parc. č. X. z PKV č. X. v k. ú. K. oprávnených osôb Ing. M. E. a E. E. O uplatnenom reštitučnom nároku žalobcu bolo rozhodnuté samostatným rozhodnutím č. 229/100/2008-Kos zo dňa 8.10.2008, ktoré žalobca napadol opravným prostriedkom, o ktorom sa následne koná v súdnom preskúmovacom konaní.

Odporca pripomenul, že nakoľko si navrhovateľ uplatnil reštitučný nárok aj podľa zákona o pôde, správny orgán musel rozhodnúť aj o tomto nároku a to na základe ustanovení tohto zákona v znení platnom v čase vydania rozhodnutia. Uvedený zákon vymedzuje postavenie oprávnenej osoby a podmienky, ktoré musí spĺňať, pričom navrhovateľ sám potvrdil, že nespĺňa a ani nespĺňal podmienku trvalého pobytu v ČSFR.

Ďalej uviedol, že v čase účinnosti zákona č. 503/2003 Z.z., ktorý je samostatným právnym predpisom s osobitnou úpravou, ešte nebolo rozhodnuté o všetkých nárokoch uplatnených na základe zákona č. 229/1991 Zb. a tak vznikali situácie, kedy si tie isté osoby uplatnili nárok k rovnakým pozemkom podľa obidvoch právnych predpisov, pričom je potrebné najprv rozhodnúť o nárokoch podľa zákona č. 229/1991 Zb. a až následne podľa zákona č. 503/2003 Z.z.

Odporca zdôraznil, že navrhovateľ nebol účastníkom toho správneho konania, v ktorom bolo vydané predmetné rozhodnutie, pretože o jeho reštitučnom nároku uplatnenom podľa zákona č. 229/1991 Zb. bolo rozhodnuté samostatným rozhodnutím č. 229/100/2008-Kos zo dňa 8.10.2008, ktoré mu bolo riadne doručené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu prvostupňového súdu ako aj z pripojeného administratívneho spisu žalovaného zistil, že navrhovateľ, s trvalým pobytom v SRN, si žiadosťou zo dňa 22.12.1992 uplatnil (spolu s E. E. a Ing. M. E.) reštitučný nárok k nehnuteľnostiam po svojom otcovi podľa zákona č. 229/1991 Zb. O nároku navrhovateľa rozhodol odporca dňa 8.10.2008 rozhodnutím č. 229/100/2008-Kos. tak, že vyslovil, že navrhovateľ nespĺňa podmienky podľa § 4 zákona č. 229/1991 Zb., pretože nemá trvalý pobyt na území bývalej ČSFR a preto sa mu vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam nenavracia. Rozhodnutie obsahovalo správne poučenie a navrhovateľ ho napadol opravným prostriedkom, o ktorom sa vedie samostatné konanie.

O nárokoch E. E. a Ing. M. E. rozhodol odporca rozhodnutím č. 229/19/2007-Bo. zo dňa 17.7.2007, ktoré odporca napadol podaním (daným na poštovú prepravu dňa 5.12.2008) označeným ako žaloba, ktorým žiadal toto rozhodnutie doručiť a následne súdom zrušiť a vec vrátiť odporcovi na nové konanie a rozhodnutie.

O žiadosti E. E., Ing. M. E. a žalobcu podanej podľa zákona č. 503/2003 Z.z. bolo rozhodnuté dňa 5.9.2007 rozhodnutím č. 503/160/2007-Bo.

Žalobca v podstate namietal, že krajský súd jeho žalobu bezdôvodne posúdil ako opravný prostriedok, hoci je zrejmé, že sa ňou okrem iného domáhal aj uloženia povinnosti doručiť mu napadnuté rozhodnutie podľa § 250b ods. 2 OSP tvrdiac, že bol účastníkom správneho konania o reštitučných nárokoch k uvedeným nehnuteľnostiam na základe podanej žiadosti.

Podľa 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 9 ods. 7 zákona č. 229/1991 Zb. proti rozhodnutiu pozemkového úradu podľa odsekov 4 až 6 možno podať opravný prostriedok na súd.

Podľa § 250p OSP ak je návrh podaný oneskorene alebo ho podá ten, kto naň nie je oprávnený, alebo ak sa napadá rozhodnutie, ktoré preskúmaniu nepodlieha, alebo ak navrhovateľ neodstránil vady, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu návrhu, súd uznesením opravný prostriedok odmietne. Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa správne ustálil, že v prípade nespokojnosti s rozhodnutím vydaným odporcom v konaní podľa zákona č. 229/1991 Zb. je s poukazom na ust. § 9 ods. 7 zákona č. 229/1991 Zb. následným procesným postupom preskúmanie podaného opravného prostriedku súdom, čomu zodpovedá aplikácia príslušných ustanovení tretej hlavy V. časti OSP. Uvedený postup bol uplatnený v prípade podania opravného prostriedku navrhovateľom proti rozhodnutiu č. 229/100/2008-Kos z 8.10.2008, ktorým sa rozhodlo individuálnym rozhodnutím o oprávnenosti jeho nároku. Preto jeho domáhanie sa doručenia, preskúmania a následného zrušenia iného individuálneho rozhodnutia týkajúceho nárokov iných fyzických osôb (hoci pôvodne uvedených spolu s ním na žiadosti), ktorým jeho práva resp. oprávnené záujmy neboli dotknuté, nemá oporu v zákone. Nemožno totiž vyvodzovať porušenie práva navrhovateľa, či ním tvrdené ukrátenie na právach, len zo skutočnosti, že správny orgán o žiadosti podanej spoločne tromi osobami

rozhodol dvom samostatnými rozhodnutiami, ktoré riadne doručil tým účastníkom konania, ktorých práv sa rozhodnutia týkali. Preto neprichádzal do úvahy ani postup podľa § 250b ods. 2 OSP (v spojení s ust. § 250l OSP).

Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa podľa názoru odvolacieho súdu nepochybil, ak navrhovateľa v predmetnej veci nepovažoval za osobu oprávnenú na podanie opravného prostriedku (za ktorý ho správne vzhľadom na obsah podania a charakter konania v ktorom bol podaný považoval súd prvého stupňa) a takýto opravný prostriedok v súlade s ust. § 250p ods. 2 OSP odmietol.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 219 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP napadnuté uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 224 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 146 ods. 1 písm. c/ OSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. apríla 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová